

”העלמה והמוות” מאת אריאל דורפמן

דמות: רוברטו מיראנדה

הייתי שם מוזיקה כי זה היה עוזר לי בתפקיד.
התפקיד של "הטוב", כמו שקוראים לזה.
הייתי שם שוברט כי זה היה אמצעי לזכות באמון של העצירים. אבל גם ידעתי שזה היה אמצעי לשכך את הייסורים שלהם. אתם חייבים להאמין לי- זה היה אמצעי לשכך את הייסורים שלהם. זה היה אמצעי לשכך את הסבל של העצירים... לא רק המוזיקה, כל שאר הדברים שעשיתי. ככה הם הציגו לי את זה כשהם פנו אלי בהתחלה.
עצירים מתים לנו בידיים, הם אמרו לי. צריך מישהו שיעזור להם. מישהו שהם יכולים לסמוך עליו.
יש לי אח, עובד של שירותי הביטחון. ערב אחד הוא אמר לי: הנה ההזדמנות שלך לנקום בקומוניסטים על מה שהם עשו לאבא. אבא שלי... אבא שלי קיבל התקף לב ביום שהלאימו לו את החווה. אירוע מוחי ושיתוק. הוא איבד את כושר הדיבור. שעות הוא היה רק מביט בי, אילם, ורק העיניים שלו היו חוקרות אותי. למה אתה לא עושה משהו? למה אתה לא מתנקס?
אבל לא בגלל זה קיבלתי את ההצעה. הסכמתי מנימוקים הומניטריים. אנחנו איתם במלחמה, עם הקומוניסטים. הם רוצים להרוג אותי ואת המשפחה שלי. הם רוצים להשליט כאן דיקטטורה טוטאליטרית. אבל מה שלא יהיה- יש להם זכות לטיפול רפואי. רק לאט לאט, כמעט בלי ששמתי לב, הם התחילו לערב אותי במבצעים יותר עדינים... חקירות רגישות.
התפקיד שלי היה לקבוע איזה כמות של עינויים אסיר מסוגל לספוג, עומס כזה וכזה של חשמל. בהתחלה אמרתי לעצמי שבדרך הזו אני מציל את החיים שלהם. ונכון, באמת הצלתי. כי הרבה פעמים הייתי אומר להם- אפילו שזה לא היה נכון, רק בשביל לעזור לאסיר שעינו אותו- הייתי אומר להם להפסיק, אחרת הוא ימות. אבל לאט לאט, המוסריות הנעלה שלי התחלפה במשהו אחר, באיזה גירוי... המסכה של המוסר התחילה לנשור והגירוי העלים ממני מה אני עושה...
וכשהגיעה תורה של פאולינה סאלאס כבר היה מאוחר מדי... מאוחר מדי. הפכתי לבהמה. האמת פתאום התחלתי ממש ליהנות מזה. זה נהיה מין משחק. נתקפתי מעין סקרנות, חולנית באופן חלקי, בחלקה מדעית... כמה היא מסוגלת לספוג, אישה כזאת? היא תעמוד בזה יותר מההיא? איך איבר המין שלה מגיב? הוא מתייבש כשמזרימים לו חשמל? היא יכולה להגיע לאורגזמה בתנאים כאלה? אתה יכול לעשות איתה מה שאתה רוצה! היא לגמרי שלך! אתה יכול לממש את כל ההזיות שלך. כל

מה שאסרו עליך מאז ומעולם. כל מה שאמא שלך לחשה לך אל תעשה בשום פנים ואופן.

אתה מתחיל לחלום בלילה חלומות איתה, עם כל הנשים. "בוא הנה דוקטור", הם היו אומרים לי. "לא תגיד לא לבשר חינם, נכון?" טיפוס אחד היה מתגרה בי... השם שלו היה... הוא קרא לעצמו פר. פר הרבעה. עד היום אני לא יודע מה היה השם האמיתי שלו. "הן מתות על זה דוקטור" הוא היה אומר לי, "הזונות האלה מתות על זה. ואם אתה עוד שם להן את המוזיקה היפה שלך, הן בכלל יתפנקו כמו חתלתולות"... המוזיקה היפה שלך.. הוא היה אומר את זה לנשים בפנים. בפניה של פאולינה סאלאס הוא אמר את זה. אבל אף אחת לא מתה לי בידיים! אף אחת! גם לא אף אחד מהגברים. בסך הכל לקחתי חלק בחקירה של 94 עצירים, כולל פאולינה סאלאס. אני מבקש סליחה.